

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (štvrtá komora)
zo 7. júla 2004*

V spojených veciach T-107/01 a T-175/01,

Société des mines de Sacilor — Lormines SA, so sídlom v Puteaux (Francúzsko),
v zastúpení: pôvodne G. Marty, advokát, neskôr R. Schmitt, advokát,

žalobkyňa,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: G. Rozet a L. Ström, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorých predmetom je žaloba pre nečinnosť, a subsidiárne žaloba o neplatnosť, týkajúca sa odmietnutia Komisie vyhovieť sťažnosti žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že Francúzska republika porušila ustanovenia článku 4 písm. b) a c) UO a článku 86 UO tým, že žalobkyňa uložila údajne neprimerané poplatky v rámci začatia konania o zanechaní a vzdaní sa jej banských koncesí,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH
SPOLOČENSTIEV (štvrtá komora),

v zložení: predseda komory H. Legal, sudcovia V. Tiili a M. Vilaras,

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. februára 2004,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

Článok 4 UO stanovuje:

„Považujú sa za nezlučiteľné so spoločným trhom uhlia a ocele, a preto sú za podmienok uvedených v tejto zmluve v rámci Spoločenstva zrušené a zakázané:

...

- b) opatrenia alebo konania, ktoré vytvárajú diskrimináciu medzi výrobcami, medzi kupujúcimi alebo medzi spotrebiteľmi, najmä pokiaľ ide o ceny, dodacie podmienky a prepravné tarify, ako aj opatrenia alebo konania, ktoré obmedzujú kupujúceho v slobodnej voľbe dodávateľa;

- c) subvencie alebo pomoci poskytované štátmi alebo osobitné poplatky nimi ukladané v akejkolvek forme;

...“ [*neoficiálny preklad*]

2 Článok 33 UO stanovuje:

„Súdny dvor má právomoc rozhodovať o žalobách o neplatnosť podaných členským štátom alebo Radou proti rozhodnutiam alebo odporúčaniam Komisie pre nepríslušnosť, porušenie podstatných formálnych náležitostí, porušenie tejto zmluvy alebo akéhokoľvek právneho predpisu slúžiaceho na jej vykonanie, alebo pre zneužitie právomoci. Preskúmanie Súdnym dvorom však nesmie zahŕňať hodnotenie celkového stavu vyplývajúceho z hospodárskych skutočností alebo okolností, na základe ktorých prijala Komisia svoje rozhodnutia alebo podala odporúčania, s výnimkou prípadov, keď sa Komisii vytýka zneužitie právomoci alebo zjavné nedodržanie ustanovení tejto zmluvy alebo akéhokoľvek právneho predpisu slúžiaceho na jej vykonanie.

Podniky alebo združenia uvedené v článku 48 môžu za rovnakých podmienok podať žalobu proti rozhodnutiam alebo odporúčaniam, ktoré sa ich jednotlivo týkajú, alebo proti všeobecným rozhodnutiam a odporúčaniam, ktoré podľa ich názoru predstavujú zneužitie právomoci v ich neprospech.

...“ [*neoficiálny preklad*]

3 Článok 35 UO stanovuje:

„Ak je Komisia na základe tejto zmluvy alebo jej vykonávacích predpisov povinná prijať rozhodnutie alebo podať odporúčanie a túto povinnosť nesplní, môžu ju podľa okolností k tomu vyzvať štáty, Rada alebo podniky a združenia.

To isté platí v prípade, ak má Komisia na základe ustanovenia tejto zmluvy alebo vykonávacích predpisov prijať rozhodnutie alebo podať odporúčanie, ale to neurobí, a pokiaľ táto nečinnosť predstavuje zneužitie právomoci.

Ak Komisia v rámci lehoty dvoch mesiacov neprijme žiadne rozhodnutie alebo nepodať odporúčanie, môže byť v lehote jedného mesiaca podaná žaloba na Súdny dvor proti implicitne zamietavému rozhodnutiu, ktoré možno z tohoto nekonania vyvodzovať.“ [*neoficiálny preklad*]

4 Článok 80 UO stanovuje:

„Za podniky v zmysle tejto zmluvy sa považujú podniky, ktoré vykonávajú výrobnú činnosť v oblasti uhlia a ocele na územiach uvedených v článku 79 ods. 1, a okrem toho pokiaľ ide o články 65 a 66, ako aj informácie potrebné na ich vykonanie a žaloby podávané v súvislosti s nimi, sú nimi tiež podniky alebo organizácie, ktoré obvykle vykonávajú inú distribučnú činnosť, ako je predaj domácnostiam alebo drobným remeselníkom.“ [*neoficiálny preklad*]

Skutkové okolnosti

- 5 Žalobkyňa bola založená v roku 1978 ako dcérska spoločnosť dcérskej spoločnosti Usinor pod obchodným menom Lormines na účel prevzatia koncesíí a nájmov železnorudných baní Sacilor v Lotrinsku. V dôsledku znárodnenia svojej materskej spoločnosti v roku 1982 sa stala štátnym podnikom. Vzhľadom na útlm ťažby železnej rudy v tejto oblasti sa francúzska vláda rozhodla v roku 1991 zastaviť výrobu. Posledné železnorudné bane žalobkyne ukončili svoju činnosť v júli 1993. Žalobkyňa bola v roku 1995 a 1997 privatizovaná.
- 6 Z dôvodu zániku predmetu podnikania mala byť žalobkyňa zrušená. Z tohto dôvodu začala konanie o zastavenie ťažby a vzdanie sa koncesie.
- 7 Konanie o zanechanie sa týka zatvorenia a zabezpečenia bývalých bankých zariadení. V rámci zanechania podlieha banká spoločnosť zvláštnemu bankému dozoru, ktorý stanoví práce potrebné na zabezpečenie bývalých bankých zariadení.
- 8 Predmetom konania o vzdanie sa koncesie je predčasné ukončenie koncesie. Umožňuje koncesionárovi zbaviť sa povinností vyplývajúcich z režimu zvláštného bankého dozoru a oslobodzuje ho od prezumpcie zodpovednosti za škody, ktoré vzniknú na povrchu.
- 9 Opatrenia na zanechanie niekoľkých železnorudných baní žalobkyne sa uskutočnili podľa ustanovení dekrétu 80-330 zo 7. mája 1980 o dozore baní a lomov (JORF z 10. mája 1980, s. 1179) v platnom znení, ako to zistil príslušný vnútroštátny správny orgán v priebehu roku 1996.

- 10 Žiadosť o predčasné vzdanie sa zodpovedajúcich koncesíí však nebola príslušným ministrom schválená a správne orgány naďalej vykonávali banský dozor podľa zákona 94-588 z 15. júla 1994, ktorý mení niektoré ustanovenia banského zákonníka, a podľa článku L. 711-12 zákonníka práce (JORF zo 16. júla 1994, s. 10239). Žalobkyňa tak naďalej znášala náklady spojené s opatreniami dozoru a verejných prác.
- 11 Okrem toho zákonom 99-245 z 30. marca 1999 o zodpovednosti za škody spôsobené ťažbou a o zabránení rizík po ukončení ťažby (JORF z 31. marca 1999, s. 4767) bola prezumpcia zodpovednosti v oblasti ťažby rozšírená tak, že sa teraz predpokladá časovo neobmedzená zodpovednosť bývalého koncesionára. Tento zákon stanovuje aj povinnosť bývalého prevádzkovateľa zaplatiť vyrovnávací poplatok, ktorým sa majú financovať verejné výdavky v priebehu desiatich rokov.
- 12 Rozhodnutím svojho mimoriadneho valného zhromaždenia z 3. marca 2000 vyhlásila žalobkyňa svoju mimosúdnu likvidáciu.
- 13 Keďže sa žalobkyňa domnievala, že odmietnutie francúzskych orgánov ukončiť jej koncesie, z ktorého vyplynuli nové nepredvídateľné a nadmerné náklady, predstavuje porušenie článkov 4 a 86 UO, podala Komisii sťažnosť datovanú 9. februára 2001, ktorá bola zaregistrovaná na generálnom sekretariáte Komisie 21. februára 2001.
- 14 Žalobkyňa vo svojej sťažnosti tvrdí, že francúzske orgány porušili článok 4 písm. c) UO tým, že jej uložili „osobitné poplatky“. Navrhla, aby Komisia na základe článku

88 UO určila, že si Francúzska republika nesplnila povinnosti stanovené touto zmluvou, a nariadila jej:

- „— uznať, že spoločnosť Lormines už nie je vlastníčkou koncesíí a nájmov koncesíí odo dňa ich skutočného zanechania,

- uznať, že na spoločnosť Lormines sa nevzťahuje prezumpcia zodpovednosti odo dňa skutočného zanechania koncesíí a nájmov koncesíí,

- neukladať už spoločnosti Lormines žiadne poplatky z titulu týchto koncesíí a nájmov koncesíí,

- odškodniť spoločnosť Lormines za náklady, ktoré musela znášať od skutočného zanechania svojich koncesíí a nájmov koncesíí“.

15 Listom z 30. marca 2001, ktorý predstavenstvo žalobkyne dostalo 20. apríla 2001, Komisia prostredníctvom riaditeľa riaditeľstva „Štátna pomoc II“ patriaceho pod generálne riaditeľstvo „Hospodárska súťaž“ odpovedala takto:

„Služby generálneho riaditeľstva hospodárskej súťaže dospeli na základe dostupných informácií k záveru, že sa na túto vec nevzťahuje právo Spoločenstva, ale len francúzske právo. Namietané opatrenia, ktoré sa týkajú podmienok, na ktoré viaže francúzsky štát vzdanie sa banských koncesíí prevádzkovateľmi, nie sú totiž opatreniami, ktoré platia špeciálne pre podniky ESUO. Spadajú do oblasti bezpečnosti a zodpovednosti za škodu, ktoré nie sú v pôsobnosti Spoločenstva, ale členských štátov. Podniky ESUO nie sú vyňaté z povinností uložených štátmi zo

všeobecných dôvodov, ako sú bezpečnosť, zodpovednosť za škodu alebo životné prostredie. Finančné náklady, ktoré z nich vyplývajú, nemožno teda považovať za osobitné poplatky, ktoré zťažujú podniky ESUO na základe článku 4 [písm.] c) [UO].

V prípade, že by sa vyskytli nové skutočnosti, ktoré by mohli preukazovať opak, budem Vám povďačný, ak mi ich bezodkladne oznámite.“

- 16 Predstavenstvo žalobkyne odpovedalo na list Komisie listom z 9. mája 2001. Trvalo na údajnom porušení článku 4 písm. c) UO týkajúcom sa pojmu „osobitné poplatky“ a na ich uložení len podnikom, na ktoré sa vzťahuje Zmluva o ESUO. Okrem toho uplatňoval existenciu diskriminácie v rozpore s článkom 4 písm. b) UO. Jeho záver znel takto:

„Z tohto dôvodu v rozsahu, v akom je to potrebné a na účely článku 35 [UO], žiadame, aby Komisia určila, že Francúzska republika si nespĺnila svoje povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 4 písm. b) [UO] a článku 86 [UO].“

- 17 Takisto požadovalo, aby boli nariadené presne tie isté opatrenia, akých sa domáhalo vo svojej sťažnosti z 9. februára 2001 (bod 14 vyššie).

- 18 Listom riaditeľa riaditeľstva „Politika podnikov a životné prostredie, využívanie prírodných zdrojov a osobitné priemyselné odvetvia“ generálneho riaditeľstva

„Podniky“ z 10. júla 2001, o ktorom predstavenstvo žalobkyne uvádza, že ho dostalo 19. júla 2001, mu Komisia odpovedá takto:

„Vo Vašom liste zo 14. mája 2001 podperne zdôrazňujete diskrimináciu Lormines v rozpore s článkom 4 [písm.] b) [UO]. Táto stránka veci bola preskúmaná mojimi príslušnými službami. Ukazuje sa však, že článok 4 [písm.] b) [UO] sa týka výlučne predaja výrobkov ESUO. Použitie všeobecného pravidla zákazu diskriminácie je bližšie upravené v článku 60 [UO] (predajné ceny) a v článku 70 [UO] (prepravné náklady). Osobitné poplatky vyplývajúce zo vzdania sa banských koncesíí prevádzkovateľmi teda nespádajú do rozsahu pôsobnosti článku 4 [písm.] b) [UO].

Pokiaľ ide o ostatné aspekty Vašej sťažnosti, odvolávam sa na odpoveď generálneho riaditeľstva pre hospodársku súťaž v liste z 30. marca 2001.“

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 19 Návrhmi, ktoré boli podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 9. mája 2001 a 31. júla 2001 a príslušne zapísané pod číslami T-107/01 a T-175/01, žalobkyňa podala prejednávané žaloby.

- 20 Žalovaná vznesla samostatným podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 19. júna 2001 vo veci T-107/01 námietku neprípustnosti podľa článku 114 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Uznesením Súdu prvého stupňa z 11. októbra 2001 konanie o námietke bolo spojené s konaním vo veci samej, pričom nebolo prijaté rozhodnutie o trovách konania.

- 21 Žalovaná vznesla samostatným podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 12. októbra 2001 vo veci T-175/01 námietku neprípustnosti podľa článku 114 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Uznesením Súdu prvého stupňa z 12. marca 2002 konanie o námietke bolo spojené s konaním vo veci samej, pričom nebolo prijaté rozhodnutie o trovách konania.
- 22 Žalobkyňa podala samostatným podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 29. mája 2002 a zapísaným pod číslami T-107/01 R a T-175/01 R návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Tento návrh bol uznesením predsedu Súdu prvého stupňa z 11. júla 2002, Lormines/Komisia (T-107/01 R a T-175/01 R, Zb. s. II-3193), zamietnutý, pričom o trovách konania bude rozhodnuté vo veci samej.
- 23 Uznesením predsedu štvrtej komory Súdu prvého stupňa z 15. novembra 2002 boli podľa článku 50 rokovacieho poriadku veci T-107/01 a T-175/01 spojené na účely spoločného ústneho konania a rozsudku.
- 24 Na základe správy sudcu spravodajcu rozhodol Súd prvého stupňa (štvrtá komora) o začatí ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 64 rokovacieho poriadku vyzval žalovanú zodpovedať písomnú otázku. Tejto žiadosti bolo vyhovené v rámci stanovenej lehoty.
- 25 Na pojednávaní 18. februára 2004 boli vypočuté prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky položené Súdom prvého stupňa.

26 Vo veci T-107/01 navrhla žalobkyňa, aby Súd prvého stupňa:

- určil, že žaloba je prípustná,

- zrušil na základe článku 35 UO implicitné rozhodnutie Komisie z 21. apríla 2001, ktorým Komisia odmietla vyhovieť jej sťažnosti z 21. februára 2001,

- podporne a alternatívne zrušil na základe článku 33 UO rozhodnutie Komisie z 30. marca 2001, ktorým Komisia odmietla vyhovieť uvedenej sťažnosti,

- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

27 Vo veci T-107/01 navrhla žalovaná, aby Súd prvého stupňa:

- určil, že žaloba je neprípustná,

- podporne zamietol hlavnú žalobu ako nedôvodnú a určil, že nie je opodstatnené rozhodnúť o podpornej a alternatívnej žalobe,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

28 Vo veci T-175/01 žalobkyňa navrhla, aby Súd prvého stupňa:

— určil, že žaloba je prípustná,

— zrušil na základe článku 35 UO implicitné rozhodnutie Komisie z 9. júla 2001, ktorým Komisia odmietla vyhovieť jej sťažnosti z 9. mája 2001,

— zrušil na základe článku 33 UO rozhodnutie Komisie z 10. júla 2001, ktorým Komisia odmietla vyhovieť uvedenej sťažnosti,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

29 Žalobkyňa v replike podporne navrhuje, aby Súd prvého stupňa vyhlásil rozhodnutie Komisie, ktoré je v obsahu jej listu z 10. júla 2001, za nulitné.

30 Vo veci T-175/01 navrhla žalovaná, aby Súd prvého stupňa:

— určil, že žaloba je neprípustná,

- podporne zamietol žalobu ako nedôvodnú,

- zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.

Právny stav

- 31 Komisia namieta v oboch veciach na základe viacerých dôvodov neprípustnosť žalôb pre nečinnosť a žalôb o neplatnosť.
- 32 Treba najprv skúmať dôvod vychádzajúci zo skutočnosti, že žalobkyňa nemá aktívnu legitimáciu podľa článkov 33 a 35 UO, pretože nie je podnikom v zmysle článku 80 UO, keďže táto otázka má predbežný charakter a je spoločná pre návrhy nečinnosti a neplatnosti.

O postavení podniku v zmysle článku 80 UO

Tvrdenia účastníkov konania

- 33 Komisia tvrdí, že žalobkyňa nie je podnikom v zmysle článku 80 UO, lebo nevykonávala žiadnu činnosť, ktorá spadá do účinnosti Zmluvy o ESUO, a to ani v čase podania prejednávaných žalôb, ani v čase, keď sa obrátila na Komisiu, a ani v čase, keď jej boli uložené predmetné poplatky. Komisia zdôrazňuje, že skutočnosti

uvádzané žalobkyňou naznačujú, že žalobkyňa od 31. júla 1993 neťaží železnú rudu a od 31. decembra 1999 nemá žiadny personál.

- 34 Žalobkyňa namieta podľa článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku neprípustnosť dôvodu Komisie založeného na tom, že nie je podnikom v zmysle článku 80 UO. Tvrdí, že tento dôvod bol uvedený len vo vyjadrení vo veci T-107/01, ale nie v samostatnom podaní, ktorým sa námietka neprípustnosti uplatnila.
- 35 Dodáva, že Komisia nemôže uvádzať tento dôvod, pretože aktívne legitimácia osoby sa nemôže namietat v súdnom konaní, ak už bola uznaná orgánmi Spoločenstva v predchádzajúcom správnom konaní (rozsudky Súdneho dvora z 8. októbra 1974, 175/73, Union syndicale a i./Rada, Zb. s. 917, a Súdu prvého stupňa z 11. júla 1996, Sinochem Heilongjiang/Rada, T-161/94, Zb. s. II-695, bod 34).
- 36 Čo sa týka podstaty tejto otázky, žalobkyňa tvrdí, že je podnikom v zmysle článku 80 UO a že teda má aktívnu legitimáciu podľa článkov 33 a 35 UO.
- 37 Domnieva sa, že tento výklad je ako jediný v súlade so znením a skutočným účelom Zmluvy o ESUO, ktorá musí pokrývať celý proces výroby od vstupu na trh s uhlím a oceľou až do odchodu z trhu vrátane ukončenia výrobnjej činnosti.

- 38 Takisto zdôrazňuje, že poplatky, na ktoré sa sťažovala Komisii, jej boli uložené Francúzskou republikou z dôvodu ťažby železnej rudy a z dôvodu nútenej držby viacerých banských koncesií. Domnieva sa, že podniku v zmysle článku 80 UO, ktorému štát zamietá vzdanie sa banských koncesií, čo by mu jediné umožnilo odísť z trhu, sa musí priznať ochrana podľa tejto zmluvy.
- 39 Na ústnom pojednávaní žalobkyňa na otázku, ako mohli predmetné poplatky, na ktoré sa sťažovala, ovplyvniť jej postavenie v hospodárskej súťaži, keď už zastavila svoju činnosť, uviedla, že tieto poplatky ovplyvnili jej situáciu pred ukončením činnosti, lebo keby ich mohla vtedy predvídať, napríklad by pravdepodobne nebola prebrala ďalšie koncesie. K tomu ešte dodáva, že náklady spojené s uzavretím baní mali byť predvídateľné počas jej činnosti, aby mohli byť predmetom rezerv a odlišného daňového zaobchádzania. Okrem toho uviedla, že v čase nadobudnutia účinnosti zákona z 15. júla 1994 vlastnila ešte železnú rudu.
- 40 Okrem toho pripomína, že existuje právna úprava Spoločenstva týkajúca sa pomoci pri zatváraní hutníckych podnikov. Rovnakým spôsobom uvádza, že poplatky ukladané pri ukončení činnosti podniku produkujúceho uhlie alebo oceľ, ako je tomu v danom prípade, by sa mali posudzovať s ohľadom na ustanovenia Zmluvy o ESUO, keďže náklady odchodu z trhu, rovnako ako ostatné priame a nepriame náklady, sú súčasťou ekonomiky podniku.
- 41 Takisto podotýka, že Súd prvého stupňa už v minulosti pripustil, že spoločnosť v konkurznom konaní, ktoré zapríčinilo ukončenie jej činnosti ešte pred podaním žaloby na súd Spoločenstva, sa považovala za podnik v zmysle článkov 33, 35 a 80 UO (rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. marca 1999, Forges de Clabecq/Komisia, T-37/97, Zb. s. II-859).

- 42 Na ústnom pojednávaní žalobkyňa uviedla, že rozsudky Súdneho dvora zo 17. mája 1983, ESUO/Ferriere Sant'Anna (168/82, Zb. s. 1681) a z 22. februára 1990, Busseni (C-221/88, Zb. s. I-495), v rovnakom zmysle uznali, že Vysoký úrad môže nechať uznať v rámci konkurzu pohľadávky (vyplývajúce z odvodov na základe článkov 49 a 50 UO alebo z pokút) určitých podnikov, ktoré už ukončili svoju činnosť. Z dôvodu jednotnosti práva vyplýva zo zahrnutia takýchto pohľadávok do konkurznej podstaty týchto podnikov, že podnik, ktorý je v situácii ako žalujúci, môže podať žalobu na základe článkov 33 a 35 UO.
- 43 Žalobkyňa ďalej tvrdí, že Komisia uznala, že opatrenia prijaté štátom voči podniku pri zatváraní jeho železnorudných baní podliehajú Zmluve o ESUO, aj keď boli prijaté po ukončení ťažobnej činnosti, keďže tieto opatrenia sa vzťahujú na výkon hospodárskych činností, ktoré táto zmluva upravuje. Komisia v takom prípade začala konať na základe článku 95 UO (rozhodnutie Komisie 96/269/ESUO z 29. novembra 1995 o návrhu pomoci Rakúska pre Voest-Alpine Erzberg Gesellschaft mbH, Ú. v. ES 1996 L 94, s. 17). Toto rozhodnutie sa týkalo pomoci pokrývajúcich šťastí obdobie po odchode podporovaných podnikov z trhu.
- 44 Komisia odpovedá, že berie do úvahy rozsudok Súdneho dvora z 20. marca 1959, Nold/Vysoký úrad (18/57, Zb. s. 89), v ktorom bola priznaná aktívna legitimácia podľa článku 33 UO spoločnosti v likvidácii. Uvádza, že na rozdiel od žalobkyne, ktorá už vyše desať rokov nevykonáva žiadnu činnosť, ktorá by mohla mať dosah na trh s výrobkami, na ktoré sa vzťahuje Zmluva o ESUO, táto spoločnosť však vo svojich činnostiach pokračovala bez zmeny.
- 45 Komisia ďalej tvrdí, že tvrdenie žalobkyne týkajúce sa existencie pomoci pri zatváraní hutníckych a oceliarskych podnikov nie je dôvodné. Poznomenáva, že posledný kódex pomoci v hutníctve (rozhodnutie Komisie č. 2496/96/ESUO

z 18. decembra 1996 stanovujúce pravidlá Spoločenstva pre pomoc hutníctvu, Ú. v. ES L 338, s. 42) sa týka len pomoci podnikom, ktoré ešte vykonávajú činnosť a ktoré definitívne ukončia svoju železiarsku a oceliarsku výrobu. V prejednáwanej veci však nejde o odchod z trhu uhlia a ocele, ale o situáciu dlho po odchode z tohto trhu.

- 46 Čo sa týka tvrdenia žalobkyne vychádzajúceho z rozsudku Forges de Clabecq/Komisia, už citovaný v bode 41 vyššie, žalovaná poznamenáva, že predmetný podnik síce vstúpil do konkurzného konania, vnútroštátny súd však rozhodol, že má pokračovať v činnosti na účel svojej reštrukturalizácie a sanácie.
- 47 Pokiaľ ide o tvrdenie odvolávajúce sa na rozhodnutie 96/269, žalovaná tvrdí, že situácia predmetného podniku v tomto rozhodnutí sa zásadne líši od situácie žalobkyne. Toto rozhodnutie predpokladalo uzatvorenie bane na železnú rudu. Podnik však v čase poskytnutia predmetnej pomoci ešte vyrábal.
- 48 Komisia v odpovedi na žalobný dôvod vychádzajúci z článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku tvrdí, že nie je povinná predložiť všetky svoje dôvody neprípustnosti v samostatnom podaní, ktorým podala námietku neprípustnosti, a že vo svojom vyjadrení môže uplatniť ďalšie dôvody neprípustnosti. V každom prípade Súd prvého stupňa kedykoľvek, aj bez návrhu, skúmať, či sú splnené všetky podmienky konania.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 49 Pred skúmaním dôvodnosti námietky neprípustnosti uplatnenej Komisiou, Súd prvého stupňa považuje za nevyhnutné posúdiť jej prípustnosť. Táto námietka bola

totiž Komisiou uplatnená len v jej vyjadrení vo veci T-107/01 a v námietke neprípustnosti vo veci T-175/01.

- 50 Čo sa týka tvrdenia žalobkyne, že aktívnu legitímáciu osoby už nemožno spochybníť v rámci súdneho konania, keď ju orgány Spoločenstva pripustili v rámci predchádzajúceho správneho konania, treba uviesť, že rozsudky Union syndicale a i./Rada a Sinochem Heilongjiang/Rada, bod 35 vyššie, uvádzané na podporu tohto tvrdenia, nemajú pre tento prípad právny význam. V tomto ohľade treba určiť, že okolnosti daného prípadu sú odlišné od okolností, ktoré viedli k vydaniu týchto rozsudkov. Rozsudok Union syndicale a i./Rada sa totiž týkal otázky právomoci Súdneho dvora na rozhodovanie o priamej žalobe podanej profesijným združením v rámci článku 91 Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev. Vo veci Sinochem Heilongjiang/Rada takisto nešlo o to, či môže žalovaný ešte v štádiu súdneho konania uvádzať dôvod neprípustnosti, ale o to, či žalobkyňa bola právnickou osobou v zmysle článku 230 ES, keďže sa k nemu orgány Spoločenstva v priebehu správneho konania správali ako k nezávislému právnomu subjektu.
- 51 Pokiaľ ide o žalobný dôvod žalobkyne, podľa ktorého článok 48 ods. 2 rokovacieho poriadku Komisii neumožňoval namietat' vo vyjadrení vo veci T-107/01 skutočnosť, že nejde o podnik v zmysle článku 80 UO, pretože to neuviedla v námietke neprípustnosti, treba pripomenúť, že podľa článku 113 rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa kedykoľvek v priebehu konania i bez návrhu skúmať, či neexistuje prekážka konania z dôvodu verejného záujmu, medzi ktoré podľa judikatúry patrí právomoc súdu Spoločenstva na rozhodovanie o žalobe (rozsudky Súdneho dvora z 18. marca 1980, Valsabbia a i./Komisia, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78 až 228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 a 85/79, Zb. s. 907, bod 7, a Súdu prvého stupňa zo 17. júla 1998, Svenska Journalistförbundet/Rada, T-174/95, Zb. s. II-2289, bod 80). Kontrola Súdu prvého stupňa teda nie je obmedzená na skúmanie prekážok konania na návrh účastníkov konania (uznesenie Súdu prvého stupňa z 10. júla 2002, Comitato organizzatore del convegno internazionale/Komisia, T-387/00, Zb. s. II-3031, bod 36).

- 52 V danom prípade prekážka konania, ktorú Komisia uplatnila, súvisí s verejným záujmom v miere, v akej sa dotýka aktívnej legitimácie žalobkyne a jej práv na opravné prostriedky, a Súd prvého stupňa ju teda v súlade s vyššie uvedenou judikatúrou môže kedykoľvek skúmať aj bez návrhu (rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. októbra 1997, EISA/Komisia, T-239/94, Zb. s. II-1839, bod 27).
- 53 Pokiaľ ide o dôvodnosť tejto námietky neprípustnosti, treba uviesť, že článok 33 ods. 2 UO stanovuje, že „podniky alebo združenia uvedené v článku 48 [UO]“ môžu podať za rovnakých podmienok, aké sú uvedené v prvom odseku, žalobu proti individuálnym rozhodnutiam a odporúčaniam, ktoré sa ich týkajú, alebo proti všeobecným rozhodnutiam a odporúčaniam, o ktorých sa domnievajú, že predstavujú zneužitie právomoci v ich neprospech. Podľa ustálenej judikatúry je výpočet právnych subjektov oprávnených podať žalobu o neplatnosť obsiahnutý v tomto článku taxatívny, takže tie, ktoré nie sú vo výpočte spomenuté, nemôžu takú žalobu platne podať (rozsudok Súdneho dvora z 11. júla 1984, Commune de Differdange a i./Komisia, 222/83, Zb. s. 2889, bod 8, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2003, Verband der freien Rohrwerke a i./Komisia, T-374/00, Zb. s. II-2275, bod 33).
- 54 Treba takisto uviesť, že podľa článkov 80 UO a 81 UO podliehajú pravidlám Zmluvy o ESUO len podniky, ktoré vykonávajú výrobnú činnosť v oblasti uhlia a ocele, pričom výrazy „uhlie“ a „ocel“ sa vzťahujú len na výrobky vymenované v prílohe I UO (rozsudok Súdneho dvora z 28. januára 2003, Nemecko/Komisia, C-334/99, Zb. s. I-1139, bod 77).
- 55 Žaloba pre nečinnosť je podľa článku 35 UO prípustná len v prípade, že žalobkyňa je podnikom v zmysle článku 80 UO (rozsudok Súdneho dvora zo 14. júla 1961, Vloeberghs/Vysoký úrad, 9/60 a 12/60, Zb. s. 391, 422).

- 56 Z judikatúry Súdneho dvora jasne vyplýva, že nie je nevyhnutné, aby žalobkyňa bola takýmto podnikom v čase podania žaloby (rozsudok Súdneho dvora z 10. januára 2002, Plant a i./Komisia a South Wales Small Mines, C-480/99 P, Zb. s. I-265, bod 44).
- 57 V tomto rozsudku Súdny dvor zamietol dôvod Komisie odvolávajúci sa na neprípustnosť žaloby podanej podnikmi prevádzkujúcimi bane a založený na skutočnosti, že nepreukázali, že v čase podania žaloby na súde Spoločenstva ešte vyvíjali činnosť v oblasti produkcie uhlia (body 37 a 44).
- 58 Súdny dvor zdôraznil, že žalobcovia boli nepochybne podnikmi v zmysle článku 80 UO v čase skutočností uvádzaných v ich sťažnosti, ktorú Komisia zamietla, a rozhodol, že „skutočnosť, že potom prestali byť takými podnikmi, neznamená, že stratili právny záujem na tom, aby bolo určené porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, ktorého následky znášali, keď podnikmi ešte boli, a voči ktorému mohli podať sťažnosť“ (bod 44).
- 59 V danom prípade je nesporné, že žalobkyňa ukončila svoju výrobnú činnosť v júli 1993.
- 60 Okrem toho jej sťažnosti podané Komisii 9. februára 2001 a 9. mája 2001, ktoré sú východiskové pre prejednávané veci, sa týkajú nákladov, ktoré vznikli na základe francúzskych zákonov 94-588 z 15. júla 1994 a 99-245 z 30. marca 1999, a teda neexistovali v čase ukončenia výrobnéj činnosti žalobkyne.

- 61 Za týchto okolností je opodstatnené uzavrieť, že žalobkyňa nemožno považovať za podnik v zmysle článku 80 UO, pričom samotná skutočnosť, že v čase, keď nadobudol účinnosť zákon z 15. júla 1994, ešte vlastnila železnú rudu, nemôže tento záver vyvrátiť.
- 62 Vzhľadom na to, že náklady, ktoré žalobkyňa namieta, vyplývajú z ustanovení, ktoré nadobudli účinnosť až po ukončení jej ťažobnej činnosti, žalobkyňa nebola postihnutá dôsledkami údajného porušenia Zmluvy o ESUO v čase, keď ešte bola podnikom v zmysle článku 80 UO. Konania, ktoré sú predmetom jej sťažností, teda nemali žiadny vplyv na trh uhlia a ocele Spoločenstva.
- 63 Určenie, že žalobkyňa nie je podnikom v zmysle článku 80 UO, nie je spochybnené jej ďalšími tvrdeniami.
- 64 Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne, že Zmluva o ESUO musí pokrývať výrobný proces ako celok, a že medzi nákladmi, na ktoré sa sťažovala, a jej predchádzajúcou činnosťou existuje ekonomická súvislosť, je opodstatnené sa domnievať, že žiadne z týchto tvrdení nespochybňuje skutočnosť, že žalobkyňa, na rozdiel od toho, čo požaduje článok 80 UO, nevykonávala výrobnú činnosť v oblasti uhlia a ocele v čase, keď došlo ku konaniam, na ktoré sa sťažovala, a ani v čase, keď sa Komisii sťažovala na poplatky uložené Francúzskou republikou. Okrem toho nejde o porušenia, ktorých dôsledky by žalobkyňu postihovali, keď ešte bola podnikom v zmysle článku 80 UO.
- 65 Rovnako neobstojí argumentácia žalobkyne, podľa ktorej súdna ochrana podľa Zmluvy o ESUO by mala podniku prislúchať až do jeho skutočného odchodu z trhu. Ako už opakovane súdy Spoločenstva konštatovali, týmto súdom neprináleží

odchýliť sa od súdneho systému zavedeného zmluvami (osobitne, pokiaľ ide o opravné prostriedky podľa Zmluvy o ESUO, pozri rozsudok Súdneho dvora zo 4. júla 1963, Schlieker/Vysoký úrad, 12/63, Zb. s. 173, 186, a rozsudok Verband der freien Rohrwerke a i./Komisia, bod 53 vyššie, bod 38).

- 66 Ak sa totiž podmienky pre začatie konania pred súdmi Spoločenstva majú vykladať v zmysle zásady účinnej súdnej ochrany, takýto výklad nemôže viesť k odstráneniu podmienky výslovne stanovenej Zmluvou o ESUO, pretože by tým došlo k prekročeniu právomocí, ktoré týmto súdom Zmluva o ESUO priznáva (uznesenie Súdneho dvora z 28. marca 2003, Diputación foral de Alava a i./Komisia, C-75/02 P, Zb. s. I-2903, bod 34).
- 67 Tvrdenia žalobkyne, že súdna ochrana Zmluvy o ESUO sa musí týkať celého výrobného procesu od vstupu na trh až po skutočný odchod z neho, teda až do zániku podniku, nemôžu byť odôvodnené ani existenciou úpravy Spoločenstva týkajúcej sa pomoci pri zatváraní hutníckych podnikov. Komisia totiž právom zdôrazňuje, že posledný kódex pomoci v hutníctve (rozhodnutie č. 2496/96) sa týka podnikov, ktoré sú ešte v činnosti. Článok 4 ods. 2 tohto rozhodnutia totiž stanovuje, že „pomoc pre podniky, ktoré definitívne ukončia svoju hutnícku výrobnú činnosť ESUO, môžu byť považované za zlučiteľné so spoločným trhom za podmienky,... že pravidelne vyrábali oceliarske výrobky ESUO až do okamihu oznámenia predmetnej pomoci podľa článku 6...“. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že cieľom povolenia tejto pomoci je „podporovať čiastočné zatváranie zariadení alebo financovať definitívne zastavenie činnosti ESUO najmenej konkurencieschopných podnikov“.
- 68 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého Súd prvého stupňa uznal v rozsudku Forges de Clabecq/Komisia (bod 41 vyššie) podnik v konkurze za podnik v zmysle článku 80 UO, treba uviesť, že predmetný rozsudok sa týkal oceliarskeho podniku, ktorý v čase, keď Komisia prijala rozhodnutie o pomoci v jeho prospech, bol predmetom pokusu o sanáciu s cieľom vyhnúť sa konkurzu a umožniť pokračovanie

v jeho činnosti. Okrem toho rozhodnutie Komisie v tejto veci bolo z 18. decembra 1996, a tým predchádzalo vyhláseniu konkurzu na vlastný návrh rozsudkom príslušného obchodného súdu z 3. januára 1997 (body 6 až 11, 18 a 19 toho istého rozsudku). Táto situácia je však celkom odlišná od situácie v tomto prípade.

- 69 Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne odvolávajúce sa na rozsudky ESUO/Ferriere Sant'Anna a Busseni (bod 42 vyššie), stačí uviesť, že v týchto veciach išlo o to, či pohľadávky Vysokého úradu môžu byť prihlásené ako prednostné pohľadávky pri konkurze určitých podnikov. Treba teda zdôrazniť, že tieto rozsudky sa týkajú úplne iných otázok, než o ktorú ide v danom prípade; a že žalobkyňa neuviedla, ako súvisí oprávnenie žalobkyne účinne podať žalobu o neplatnosť so skutočnosťou, že takéto pohľadávky môžu byť uznané pri konkurze podniku v zmysle článku 80 UO. Okrem toho treba poznamenať, že predmetné pohľadávky sa týkali peňažných záväzkov podnikov voči Vysokému úradu, ktoré súviseli s ich činnosťou.
- 70 Nakoniec, pokiaľ ide o rozhodnutie 96/269, je opodstatnené určiť, že toto rozhodnutie schválilo pomoc podniku, ktorý na rozdiel od žalobkyne v čase, keď Komisia prijala rozhodnutie, ešte vyvíjal činnosť (pozri bod II rozhodnutia).
- 71 Za týchto okolností tvrdenia žalobkyne s cieľom dosiahnuť, aby bola považovaná za podnik v zmysle článku 80 UO, musia byť zamietnuté.
- 72 Z toho, čo bolo uvedené vyplýva, že žaloby žalobkyne musia byť zamietnuté ako neprípustné.

O trovách

- 73 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia v súlade s návrhmi žalovanej.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloby sa zamietajú ako neprípustné.**
- 2. Žalobkyňa je povinná nahradiť trovy konania vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.**

Legal

Tiili

Vilaras

Tento rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 7. júla 2004.

Tajomník

Predseda komory

H. Jung

H. Legal

II - 2151